

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ
 ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ,
 ਡਾ. ਸ਼ੰਕਰ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
 ਬਨਾਮ
 ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1953 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 224

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 561 ਏ— 1953
 ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਦੱਸਿਆ—ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ—
 ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ August 13th.
 ਕੀਤੀ ਗਈ—ਦੂਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜੀ ਗਈ । ਕੇਸ—
 ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ—ਕੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ
 ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ-ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕੇਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ—ਕੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ
 ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)—ਧਾਰਾ 53— ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ
 ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ —ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 278—
 ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ—ਸ਼ਿਕਾਇਤ—ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ
 561 ਏ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਢਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ
 ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਦੋਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਸੱਚ ਹੋਣ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, (2)
) ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼, ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ
 ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ (3) ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ
 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਚਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਹ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕਬਿਤ ਜੁਰਮਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਿੰਗ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਗਿਣਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਟੀ.ਐੱਨ.ਐੱਸ. ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਟ੍ਰਾਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਭੋਲਾ ਭਗਤ (1)। ਗੋਪਾਲ ਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਲਾਗਿਰੀਸ਼ਾਮੀ ਨਾਇਕ (2), ਅਤੇ ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਐਮ ਪਰੋਰ (3), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ; ਵਫਤ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (4), ਰਾਮਪਬਿਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਾਸਿਮ, ^'ਈ ਖਾਨ (5), ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (6), ਅਬਦੁਲ ਰੀ ਬਨਾਮ ਅਬਦੁਲ ਮੁਕਤਾਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (7)), ਅਤੇ Isaf Nasya ant 'ers v. ਸਮਰਾਟ (8), ਵੱਖਰਾ।

ਧਾਰਾ 526, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, &---" ਧਾਰਾ 466, 408, 409 ਅਤੇ 471-ਏ, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ.ਪੀ ਮਲਹੋਤਰਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਬੀਐਸ ਚਾਵਲਾ ਅਤੇ ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਸਹਾਇਕ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਭਾਰੀਰਥ ਦਾਸ, ਐਸ.ਵੀ. ਕੇਸਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ। , , , .

(D ILR 2 Pat. 379

- (2) **ILR 54 Mad.'598:**
 (3) **ਏਆਈਆਰ 1932 ਲਾਹ. 579**
 (4) **ਏਆਈਆਰ 1928 ਪੈਟ. 359**
 (5) **67 ਆਈਸੀ 499**
 (6) **ਏਆਈਆਰ 1922 ਸਾਰੇ. 211**
 (7) **ਏਆਈਆਰ 1953 ਅਸਾਮ 112**
 (8) **ਏਆਈਆਰ 1928 ਕੈਲ. 24**

ਆਰਡਰ

ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੰਜ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਜੁੜੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਕੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਾ. ਸ਼ੰਕਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ-ਦਸੂਹਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ, ਲਿਮਟਿਡ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦਾ ਮੈਂਪਿੰਗ ਏਜੰਟ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਧਾਰਾ 526, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 406, 408, 409 ਅਤੇ 471 ਏ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਧਾਰਾ 384, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32 ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਟਿਵ ਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਧਾਰਾ 561 ਏ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ, ਧਾਰਾ 384, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜਾ ਕੇਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੰਜਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ - ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ-ਦਸੂਹਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ, ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੱਤਰ 12 ਨਵੰਬਰ 1952 ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੱਸ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਸਹਾਇਕ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ ਧਾਰਾ 96, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੁਲਿਸ

Dr. Shankar Singh
 v.
 The State
 of Punjab

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਬਾਰੇ ਝੂਠੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ

Falshaw, J.

ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾ ਕੇ ਫਰਜ਼ੀ ਖਾਤਾ ਬੁੱਕ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਗਬਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਯਾਤਰੀ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਲਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੰਪਨੀ . ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਅਧੀਨ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 19 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੇਖਾਕਾਰ ਕੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ: -

"ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ , ਪੀ. 1 ਤੋਂ ਪੀ. 5 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 406, 408, 409, 417 ਅਤੇ 420, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, ਇੰਡੀਅਨ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਅਤੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ, ਸਿਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਗੇਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ,

ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ Dr. Shankar Singh & v. The State of Punjab 203, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ 19 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਫਿੱਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਜ਼ਮਾਨਤ. ਮੈਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ * ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਸਨ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਹੁੰਦਾ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 12 ਨਵੰਬਰ 1952 ਨੂੰ, ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ, ਯਾਤਰੀ-ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲੀਪਣ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼. ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰ ਧਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ 'ਤੇ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ

ਡਾ: ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ 19 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ-ਸਿੰਘ ਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ^ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ '—^— ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, ਜਦਕਿ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਖੇਪ ਅਧਿਐਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ . ਐਕਟਸ - 1 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ // ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਖੁਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 278 ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਿਰਫ ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ X ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਖੁਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਵੇ।

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 561 ਏ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ, (1) ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਦੋਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਸੱਚ ਹੋਣ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, (2) ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼, ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ, ਅਤੇ (3) ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਚਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੋਰ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਸਬੂਤ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੀਜੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਨ

**Dr. Shankar
Singh
v.
The State
of Punjab
Falshaw, J.**

ਲੀਬਿਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਭਾਵ, ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 200, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਡਯੂਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਲਈ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਘੱਟ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੰਨਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਕੁਝ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੂਰਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਸੂਚਿਤ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਸਮੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ

ਡਾ: ਸ਼ੰਕਰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜੋ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ' ਤੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ । '

ਰਾਜ

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੰਨਦਿਆਂ, ਫਲਸੌ, ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੇ. ਸਿਰਫ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ 2 ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਲਫਤ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1), ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਧਾਰਾ 200 ਤੋਂ 203, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ • ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਨਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ. ਕੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਇਸ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਰਾਮਪਥਿਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਾਸਿਮ ਅਲੀ ਖਾਨ (2) ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ। ਦੀਵਾਨੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਝਗੜੇ ਬਾਰੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੰਬਿਤ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਰਾਜਾ- ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (3), ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ, ਲਿੰਡਸੇ, ਜੇ. ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਚਰਚਾ ਦੇ ਸਿਰਫ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਵੋਲ. VH J ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

667;

ਇੱਕ ਡਾ: ਸ਼ੰਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੇਸ $K^{^^}$ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।-----
ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਬਨਾਮ ਅਬਦੁਲ ਮੁਕਤਾਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧੀ ਮੁਦਈ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 147 ਅਤੇ 325 ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ

(1) A.I.R. 1953 Assam 112

(2) A.I.R. 1928 Cal. 24

ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਭੇਜਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਥਡਾਨੀ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਡੇਕਾ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਢਲੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋ ਸੀਡਿਊਰ ਕੋਡ। ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਸ਼ਾਫ ਨਸਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2) ਹਨ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੰਗਪੁਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 366, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 200, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਡਯੂਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕੀੜੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਹੈ- ਸ਼ੀਟ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ

(1) A.I.R. 1953 Assam 112

(2) A.I.R. 1928 Cal. 24

Dr. ^Shankar

Singh
t>.
The State
of Punjab

ਨੀਲਵਾਮਾਰੀ ਵਿਖੇ ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ। ਚੇਟਜਨਰ ਅਤੇ ਡਵਲ, ਜੇ.ਜੇ. ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 203 ਜਾਂ 204, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਢੁਕਵੇਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੋਚੇ। ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰੋ। ਮੁਕੱਦਮਾ

FalShaw, J.

ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬੰਧ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ *ਰਾਜਾ-ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਭੋਲਾ ਭਗਤ (1)* ਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਵਾਲਾ ਪਰਸ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 379, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲਓ, ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਅਤੇ 8 ਫਰਵਰੀ 1922 ਤੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੋ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਲਿਕ ਅਤੇ ਬਕਨਿਲ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੁਤੰਤਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) ILR 2 ਪੈਟ 379

ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਗਨੀਜ਼ੇਬਲ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। - com ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ। ਗੋਪਾਲ ਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਲਾਗਿਰੀਸਾਮੀ ਨਾਇਕ (1), ਜੈਕਸਨ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 156 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ *ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (2)*, ਅਬਦੁਲ

**Dr. Shankar
Singh
v.
The State
of Punjab**

ਕਾਇਰ ਅਤੇ ਮੋਨਰੋ, ਜੇ.ਜੇ., ਨੇ ਥਾਈ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 156 ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 202 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

Falshaw, J.

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਬਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਪਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਬਜਾਏ. ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਨਿਕਾਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ੇਅਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ 19 ਦਸੰਬਰ 1952 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਣਗੇ।

ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਓ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਲਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 2 ਸਤੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ